

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Lilivm Inter Spinis

Sterre, Jean Chrysostome van der

Antverpiæ, 1627

Cap. LVII. De tentationibus eius.

urn:nbn:de:hbz:466:1-43032

ORDINIS PRAEMONST. 185
sibi erant absentia, eum habuisse scientiam, illo * Capitulo declaratur, vbi * Cap. 47.
praesentata sibi super Altare anima virginali, ipsius Virginis cognouit & praedicauit excessum.

CAPVT LVII.

De tentationibus eius.

GRATI Deo & amabilis viri, non solum virtutes & gratias singulares, verum & tentationes & infirmitates, perfectiuias virtutum, ad consolationem tentatorum & infirmorum euoluere dignum duxi; vt dicti Apostolici, etiam in Fratre nostro, veritas comprobetur, quia diligētibus Deum Rom. 8.
omnia cooperantur in bonum; & quod virtus in infirmitate perficitur. 2. Cor. 12.
Appropinquante igitur tēpore transitus sui, quo vocaretur ad Regnum is in quem verē aduenerat Dei Regnum; Lucæ 11.
inconsuetis illum tentationibus Dominus titillauit, quas antè per experien-
M 5 rien-

*Sub mortē
insolitis affligitur tē-
tationibus.*

rientiam minimè recognouit. Nec reor aliam fuisse causam tentationis huiusmodi, quantum ad se; nisi ut humilis humiliaretur adhuc, & iustus iustificaretur adhuc. In alijs verò alia causa fuit; videlicet ut etiam scirent in tentatione sperare, & manum Domini nos non ad consumptionem, sed ad consummationem ferire. Fuit autem hæc carnalis tentatio, comparatione nostrarum tentationum, parua quidem, & quasi nulla; sed, respectu suæ Angelicæ puritatis, maxima videbatur. Permisit etiam cum Dominus alijs importabilibus tentationibus infra diuina mysteria fatigari, diabolo sibi imagines muscarum, & maximarum aranearum (quarum magnitudo nobis est incognita) ostendente, & viri deuotissimi animum perturbante. In tantum verò talibus fuit phantasijs & tentationibus fatigatus; ut propter hæc etiam ab Altaris ministerio aliquando abstineret. Post aliquod tempus
ad

ad aliquem de Sacerdotibus, Fratribus nostris, accessit humiliter; &, quas patiebatur molestias, ei miserabiliter est conquestus. Et subiecit: Ecce, ad te missus sum, ut ab his molestijs, quas patior, curer à te. Territus Frater ille, qui se sciebat multò minorem illo in meritis; Quis ego sum, ait, ut à tentationibus tuis te curem? Respondit: Certè ad te missus sum, ut insidias diaboli coërceas à me. Videns Frater ille instantiam deprecantis, simul & memor cuiusdam infirmantis, qui (sicut legitur in Dialogo) non fuit curatus à B. Petro, cuius suffragium flagitabat, sed ad quemdam multò minoris meriti, ad * Abundium, mittebatur, à quo & curatus est; beati viri infestatorem dæmonem, non in suis meritis confisus, sed in Domino adiuravit: nec eum postea ab huiusmodi molestijs comperimus fatigatum. Gratias tibi, Domine: qui infestantis inimici iacula, probationem fidelium

tuo-

* Legendū
omnino
Abūdiū,
etsi scriptū
haberetur
Acontium,
& postmo-
dū correctū
fuerit ad
cōlocium.
Videatur
lib. 3. Dia-
log. S. Greg.
c. 25. & in-
ferius No-
tationes
nostra.

*Demoni
inacula ver-
tit Deus
suis in
triumphum.*

tuorum esse voluisti, & non vulnera: qui talem tuis tribuis pro labore mercedem, vt nullum tuorum fuisse gaudeat hostis imbellem: quinimò perpetuum eis largiris triumphum, vt tuis sint fidelibus in exemplum; dum tentati, in humilitate liberati, in tua charitate * firmentur.

* Fortè
firmentur.

CAPVT LVIII.

De receptione gratiæ quam perdiderat.

HABVIT Sacerdos Domini quemdam iuuenem, in habitu Canonico Regulari, in Monasterio monialium Cistertiensium, Domino seruientem: qui admodum sibi magna charitate deuinctus, cùm ad idem Monasterium veniret, in diuinis sibi ministrare consuevit. Præceperat autem eidem iuueni Dei seruus, ne post peracta Missarum sollemnia sibi loqui, aut aliquid ab eo sciscitari præsumeret, donec ipse eum prior alloqui voluis-